

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

JOI 29 II 1968

8 PAG. 25 BANI

Regională
Hunedoara-Deva

SERILE NOASTRE

Poate că mai ninge blind, cu fulgi mari și leneși, mirați și înșiși de liniștea cu care cad. Poate că e senin, un senin ca lacrima, cu luna călătorind ca un hulub de aur peste întinderi albe. Poate că s-a lăsat o ceață subțire peste sate astfel încât becurile de pe ulițe par niște trandafiri înhorbotați în borangic. Oricum, în aer se simte o mireasmă ușoară de primăvară, mireasma sevelor care se dezmoțesc în tulpini.

Februarie ne-a încitat cu serile poeziei și ale povestirilor, cu serile cărții de călătorii în lumea tainelor agrotehnicii, în lumea tuturor lucrurilor care îl interesează pe om. Oare în ce comună l-am întâlnit într-o seară de februarie pe omul acela înalt și cărunt care mi-a spus: „Am două mii de cărți în biblioteca mea personală, din care aproape o sută cu autografe”. O sută de autografe înseamnă o sută de scriitori care să fi trecut prin satul acela. Într-adevăr, cifra este mare, în schimb nu e nimic extraordinar în asta. E ceva atît de firesc pentru serile noastre de iarnă... Dar unde l-am întâlnit totuși pe omul acela? La Zau de Cimpie? La Brădeni? La Vama? La Arbore? Sau peste tot... Da, cred că l-am întâlnit peste tot pe omul acela, chiar dacă n-avea peste tot cîte două mii de cărți în biblioteca sa personală și chiar dacă nu era peste tot înalt și cărunt. L-am întâlnit ani la rînd, l-am întâlnit și în serile de februarie și am să-l mai întîlnesc, desigur, în fiecare an, și nu numai la serile închinată poeziei și istorisirilor. E un om de toate vîrstele și îl cheamă Ion, și Neculaie, și Gheorghe, și Vasile; și dacă e femeie o cheamă Ileana, și Floarea, și Minodora, și Domnica. Aici e înalt și cărunt, cu priviri adînci venind din depărtarea baladelor, dincoace tînăr ca prunii în floare dăruindu-și tinerețea, în serile acestea de iarnă, cîntecului și jocului. Aici e matur, uimit parcă de cîte i-a fost dat să afle studiind cartea științei agrotehnice, dincoace mîngîie strunele din glas unor bucurii care se pîrguiesc în inimi ca merele domnești pe ram sau mută merele de pe ramuri, o dată cu culorile curcubeului, pe covoare și năfrâmi...

Serile noastre... Arde o lumină puternică în liniștea lor și lumina aceasta se cheamă cămin cultural. Și lumina aceasta înfrumusețează chipurile oamenilor, aduce lîngă inima satelor dragostea pentru frumos și setea de cunoaștere, gustul pentru înțelegciunea slovei și mulțumirea simțămîntelor innobilate cu fiecare cîntec, cu fiecare pagină de carte, cu fiecare ceas de desfătare artistică. O dragoste, o sete, un gust și o mulțumire mereu mai profunde și mai puternice, pe măsura a tot ceea ce timpul nostru de rodnicie și avînt ne cere.

DRAGOȘ VICOL

Tainele
hexagonului
de ceară

în pag. a 3-a

MARȚIȘOARE

în pag. a 8-a

Primăvară

În dimineața limpede se-aude un murmur nefiresc în depărtare — și s-ar părea că-i scos de discul-soare ce se rotește-n sus din ierburi ude.

Nu prea lîrziu apar, și, zimbrii-n zare ca sub Ștefan pornit la lupte crude; și trootind, și răscolind, pătrunde în largul-larg... șuvoiul de tractoare.

S-a-nveselit ogorul, le primește la pieptul său cel veșnic, părintește, iar Țara lor se bucură ca mamă.

Și-n timp ce urcă discul de aramă, îi stau alături laude-n tîrie — prinos român pe-o roditoare glie.

GEORGE DEMETRU PAN

ȘCOALA ȘI FAMILIA

CLASE BUNE, CLASE MEDIOCRE

Școala noastră se bucură de o bună reputație în ceea ce privește instrucția și educația elevilor, iar faptul că avem în sat 10 premianți întii la diverse școli din țară este o dovadă grăitoare. Străduinței profesorilor de a preda cit mai bine, mai pe înțeles, disciplinele respective, i-au corespuns de cele mai multe ori atenția și dorința școlărilor de a-și însuși temeinic cele predate.

Rezultatele finale ale ultimilor ani au fost însă inegale. Seriiile noastre de absolvenți s-au diferențiat calitativ, în ciuda faptului că în rândul cadrelor didactice nu s-au produs schimbări însemnate. Cum e firesc, ne-am întrebat: Cărora cauze se datorează diferențierile? Fără îndoială, aspectele problemei sînt multiple, dar ne vom opri asupra următoarelor două și anume: legătura între familie și școală, și preponderența în unele clase a unor elemente cerate cu învățătura și mai ales cu disciplina.

În clasa dirigintei Viorica Ghețe, de pildă, din 34 absolvenți, 20 au obținut medii peste 8, șapte de la 6-7, iar alți șapte l-au „vinat” pe 5. A fost desigur o clasă bună, cu elevi care se întrecuau la învățătura și aveau purtare aleasă. În clasă domneau ordinea, curățenia, disciplina. Părinții elevilor se interesau îndeaproape de fiii lor, răspunzând cu sollicitudine chemărilor școlii, frecventînd ședințele și luînd cuvîntul. Spre mulțumirea generală, elevii seriei amintite urmează în prezent alte școli, pregătindu-se pentru viață. Numai din doi elevi ai acestei serii, foarte slabi și de care familiile nu s-au îngrijit, n-am putut „scoate” mare lucru. S. Ion, al cărui tată, muncitor pe un șantier, este permanent plecat din sat, nu a vrut să asculte niciodată de mama sa. Pe R. Ion l-au crescut bunicii, care, deși animați de gânduri bune, l-au răsfățat peste măsură, iar azi culeg roadele urite ale: portului cu chică lătoasă, fumatului și haïmanalicului.

Cît privește cealaltă clasă, luată ca termen de comparație, ea a fost de nivel mediu în învățătura, permanent influențată în rău de șase licheluțe care nu-și făceau temele, tulburau orele, se țineau de matrapaslicuri în recreație, își mișcau colegii care scriau, terorizau pur și simplu clasa întregă. Fiecare din aceste cazuri a fost cercetat de noi și am constatat slaba supraveghere și autoritate părintească asupra odraslelor respective. Apelurile dirigintei către părinții elevilor turbulenți Băltărețu, Orodol, Dinu și alții de a supraveghea mai atent pe fiii lor rămăneau fără ecou, iar consecințele le îndură și părinții și copiii, aceștia din urmă rămași repețenți, neavînd în perspectivă un viitor roz.

Și în prezent avem, în clasa a VIII-a, un astfel de elev: Andrei F. El se dovedește element rău în colectivul de elevi, frinează mersul învățaturii în clasa lui. Profesorii pierd minute prețioase spre a face observații asupra purtării lui. Răspunsurile neserioase date de el uneori fac pe colegi să ridă în loc să se concentreze asupra lecțiilor. Iată cauze datorită cărora împărțim în mod firesc clasele în bune și mediocre. Cu experiența pe care o avem, vom întreprinde toate eforturile pentru a îmbunătăți munca de educație în rândul elevilor și colaborarea cu părinții, încît fiecare clasă să merite calificativul de bună.

Prof. GH. OANCEA
comuna Cringeni-Teleorman

În laboratorul școlii din comuna Segarcea.

Foto: Petre LAZĂRESCU

SEARĂ...

Seara-l iar ca-n orice seară
Rai înalt de primăvară
Sus s-aprind luminile
Jos lucesc grădinile.

Luna, un mîner de clampă
Arde jumătate-n lampă
Iar departe stelele,
Și-au deschis umbrelele...

Prof. VIRGINIA POPINA
comuna Buftea — Ilfov

A SCRIE CORECT

În ultimii ani, de fiecare dată cînd s-a făcut analiza rezultatelor obținute de elevii noștri la diferite examene pe care le susțin pentru a fi admiși în licee, s-a arătat, atît de presă cît și în consfăturile cadrelor didactice, că mai sînt elevi care fac, în lucrările lor, greșeli elementare de ortografie.

De obicei, cînd se analizează asemenea rezultate, profesorii de la clasele V-VIII spun că primesc elevi slab pregătiți din clasele mici; cei de la liceu spun același lucru despre elevii admiși în clasa a IX-a, iar cadrele universitare despre unii studenți din anul I. Nu mă ocup aici de lipsurile mari în cunoștințele de limbă română ale unor elevi, ci de cunoștințele care trebuie să fie însoțite încă în clasele I-IV: scrierea corectă a literelor, scrierea cu literă mare a inițialelor substarivelor proprii, despărțirea cuvîntelor în silabe, folosirea articolului etc., fiindcă acestea și încă multe altele se învață în clasele mici, prin multiple exerciții, pînă cînd ele devin deprinderi. Greșeli ca cele semnalate mai sus sînt frecvente și în lucrările elevilor din clasele superioare. Cînd li se scrie la tablă un text în care, la dictare, au făcut greșeli, ei le rescriu corect. A doua zi, însă, în caietul de teme pentru acasă, vechile greșeli se repetă. În acest caz, greșelile se datorează nu alit neștiinței, cît lipsei de atenție a școlărilor, grabel cu care lucrează, neseriozității în orele de studiu.

În primele clase, elevul stă la școală numai patru ore pe zi. În rest, este sub observația familiei. Părinții sînt obligați să se ocupe îndeaproape de copil, să vadă cum își face temele, să controleze zilnic dacă-și învață lecțiile. Unii copii, cu gîndul la joacă, își fac temele pe fușă, scriu indescifrabil și cu multe greșeli. Răul nu poate fi prevenit decît prin control permanent, iar controlul efectuării temelor din partea părinților este posibil azi și la sate, deoarece majoritatea mamelor care au copii în clasele mici sînt absolvente a școlii generale de 7 ani.

A-i face pe elevi să scrie frumos și corect e una din cerințele de competență ale școlii, iar la îndeplinirea ei avem nevoie și de ajutorul părinților

Prof. MIHAI BĂLAJ
comuna Seini — Maramureș

Fapt divers în comuna Rucăr

Am primit la redacție o scrisoare semnată de profesorul Jean Ufirt-Codruș, de la liceul din comuna Rucăr, în care ni se semnala un fapt mărunt în aparență, dar plin de semnificație și frumusețe.

Într-una din zile, pe ulița satului, profesorul a fost salutat de un pionier care întovărășea, ducîndu-l de braț, pe un bătrînel. Profesorul s-a oprit, a intrat în vorbă cu copilul și a aflat următoarele: Viorel Bunea, cum se numește acest pionier din clasa a III-a, are ca învățătoare pe Eleonora Puiu Pădic. Bătrînelul pe care-l însoțea era Nicolae Lupu, în vîrstă de 58 de ani, orb de mai bine de zece ani. Sîă pe aceeași stradă cu Viorel și băiatul îl ajută de multe ori să umble, călăuzindu-l cu răbdare pe ulițele comunei. În ziua aceea, profilînd de faptul că avusese școală numai pînă la ora 12, se ducea la frizer.

E lesne de înțeles că atitudinea copilului de nouă ani l-a impresionat pe profesorul Ufirt-Codruș, care ține să felicite pe învățătoarea și pe părinții acestui băiat. Alături și noi cuvînt de prețuire pentru Viorel Bunea și pentru cei care l-au format.

M. V.

Alături de diriginte

Mentînerea unei legături permanente cu familia elevilor este un obiectiv care stă și în atenția cadrelor didactice de la școala generală din satul prahovean Gura Vîtioarei. Pe lingă obișnuitele lectorate și ședințe cu părinții, principalul mijloc de a menține această legătură îl constituie vizitele făcute de diriginți acasă la elevi. E vorba, bineînțeles, de vizitele neanunțate, inopinate. Cu ajutorul lor, dirigintele constată cum își folosește elevul timpul liber și de învățătura, dacă are asigurat acasă un loc al său pentru studiu, dacă părinții îl supraveghează etc.

Colaborarea dintre școală și părinți a avut ca rezultat o pregătire bună a elevilor. De exemplu, în anul școlar 1966/67, clasele a VI-a, a VII-a și a VIII-a nu au avut nici un repetent, iar din cei 24 de absolvenți care s-au prezentat la examenul de admitere în diferite licee sau școli profesionale, au reușit 22.

Prezentîndu-ne toate aceste date, directorul Ion Mateescu nu a uitat să sublinieze că mai sînt totuși unii părinți care nu înțeleg să dea cadrelor didactice sprijinul cuvenit, să colaboreze strîns cu ele pentru ca fiecare elev să fie disciplinat, muncitor, receptiv la știință și cultură. Un asemenea părinte ne-a fost dat să vedem, după convorbirea cu directorul școlii, în fața bufetului cooperativ de consum.

Era în jurul orei 11 dimineața, cînd unul dintre învățători, venit să cumpere țigări, fu oprit de un bărbat în haină de piele cafeniu-roșcată:

— Bine că te văd, tovarășe învățător, ia spune-mi și mie cum se mai poartă al meu la școală? Îmi vine cu note cam slabe.

— E neastîmpărat și neatent, spuse învățătorul. Ar trebui să-i faci puțină muzică.

— Uite ce e, îți las dumițale mină liberă. Poți să-l și bați. Eu, tatăl lui, îți dau în scris că poți să-l cotoșogăști. Învățătorul îl contrazise hotărît:

— Nu, neică, nu-l o metodă. E mai bun cuvîntul. Dar pentru asta, trebuie să fi și dumneata alături de mine, să mă ajuți.

Învățătorul a plecat. Tatăl cu pricina rămase la băntură. Un tată care bea la ora 11 nu dă un bun exemplu fiului său. În loc să dea altora puteri discreționare asupra copilului, cerîndu-le să aplice pedeapsa cu bătaia, ca pe vremuri, mai bine ar participa la ședințele cu părinții și ar păstra o legătură strînsă cu dirigintele. Numai din această colaborare poate primi copilul sprijinul de care are nevoie.

N. CULCEA

Librăria „CARTEA PRIN POȘTĂ” din București, calea Șerban-Vodă nr. 43 vă oferă:

MARX K., ENGELS FR., LENIN V. I. Despre comunismul științific. Ed. politică. 1964. 9 lei.

Tinerete fără bătrînețe. E.P.L. 1967. 10 lei.

Flori alese din poezia populară. E.P.L. 1967. 10 lei.

ALECSANDRI V., Doine și lăcrămioare. E.P.L. 1967. 10 lei.

REBREANU L., Rășcoala. E.P.L. 1966. 10 lei.

LĂNCRĂNAN I., Cordovani. Vol. I—III, E.P.L. 1967. 34 lei.

GEORGESCU A.P., Teatrul spaniol clasic. E.L.U. 1967. 8,50 lei.

SANCTIS FR., Istoria literaturii italiene. E.L.U. 1965. 43 lei.

BLEAHU M., Hymalaia. Cucerirea gînganților lumii. Ed. științifică 1966. 24 lei.

BUCUR I. N., Din istoria electricității. Ed. științifică. 1966. 29 lei.

ILIN M., Povestea unui gigant — omul. Ed. științifică, 1966. 10 lei.

HELVETIUS C.A., Texte pedagogice alese. Ed. didactică. 1964. 14,50 lei.

BERCA I., Metodica predării limbii române citit-scriș. Ed. didactică. 1965. 10,75 lei.

LOGHIN L., Plevna 1877. Ed. militară. 1967. 4,50 lei.

TAINILE HEXAGONULUI DE CEARĂ

Nenumărate sînt documentele care atestă faptul că apicultura s-a aflat mult timp printre îndeletnicirile de primă importanță ale locuitorilor de pe teritoriul țării noastre. Dovadă a abundenței albinelor sînt și numirile de munți, văi, sate și comune. Stupăriile erau atît de multe, încît domnitorul Moldovei, Dimitrie Cantemir, în cartea sa „Descriptio Moldaviae”, vorbind despre apicultura cea întinsă a Moldovei, menționează: „Locuitorii acestei țări ar fi putut cu timpul să aibă un folos mult mai însemnat din acest ram de economie deoarece cîmpurile sînt pline cu cele mai arome florile, iar de altă parte pădurile oferă un material abundent pentru ceară și miere, însă în pravila țării stă scris că este oprît ca nimeni să nu fie mai mulți stupi de cît suferă locul sau nu cumva mulțimea stupilor să aducă supărare vecinilor”.

Micrea și ceara din Țările Românești erau foarte apreciate pe piețele Veneției, Constantinopolului, Galatei, Vienei și în orasele poloneze. Cu toate acestea, datorită restricțiilor de tot felul impuse țărănilor de-a lungul secolelor, apicultura s-a menținut într-o stare primitivă. Lipsa unei preocupări din partea statului pentru organizarea și îndrumarea sistematică a apiculturii a făcut ca această îndeletnicire să se mențină numai în gospodăriile personale ale boierilor, clerului bogat și puținilor țărani înstăriți. În 1938, spre exemplu, existau în țară doar 466 mii de familii de albine.

O dată cu măsurile pentru refacerea economiei naționale, pentru ridicarea satelor, au fost puse și bazele principalelor sectoare apicole în unitățile agricole de stat și cooperatiste, creîndu-se astfel posibilități nelimitate de dezvoltare pentru apicultură, care oferă un mijloc pretios pentru obținerea unor mari venituri, cu investiții și cheltuieli de muncă minime. Au fost luate apoi — de către țara — măsuri pentru dezvoltarea stupinelor apicultorilor cu gospodărie personală, prin: scutirea de impozite, acordarea de credite, reducerea tarifului la transportul stupilor în pastoral și alte înlesniri.

O măsură din cele mai importante luate în această perioadă de către statul nostru a fost înființarea, în 1957, a STAȚIUNII DE CERCETĂRI APICOLE și a ASOCIAȚIEI CRESCĂTORILOR DE ALBINE. Scopul activității lor: dezvoltarea apiculturii românești pe bazele științei și tehnicii celei mai moderne, organizarea și vederea eadrii tehnico-materială în inestrea încadrării în ritmul general de dezvoltare al agriculturii noastre socialiste.

De mare importanță a fost concluzia cercetărilor efectuate de Stațiunea de cercetări apicole după care cea mai bună albină, care poate valorifica optim culesurile în condițiile oferite de țara noastră este albine autohtonă. Așadar, importul de albine străine, practicat înainte, devenea nejustificat, eforturile trebuind să fie îndreptate către îmbunătățirea însușirilor albinei noastre, prin încrucișare și selecție. În acest scop, stațiunea a început difuzarea în țară a mătcilor selecționate, indicînd și metodele pentru îmbunătățirea tehnicii de creștere și împerechere a acestora. A fost popularizat apoi un complex de procedee de albină, întreținerea familiilor de albine, iernarea lor, metoda roirii artificiale și altele.

Începînd din anul 1958 s-a desfășurat o intensă muncă de propagandă și îndrumare în forme variate și accesibile, care se adresau nu numai apicultorilor ci și amatorilor. Ca for organizator al activității apicole, ASOCIAȚIA CRESCĂTORILOR DE ALBINE a organizat cursuri apicole de masă, pentru începători și avansați, consfătuiri, schimburi de experiență, expoziții și standuri apicole, întâlniri între apicultorii cu bogată experiență și pionierii sau tineret. Cărțile de specialitate, conferințele, pliantele, filmele apicole de propagandă întreaga activitate au făcut ca numărul membrilor asociației să crească de la 38 în 1957 la peste 51 000 în prezent. Este fără îndoială un rezultat care merită toată lauda. Aproape trei mii de cercuri apicole muncitorești, sîtești și școlare difuzează noutățile apicole prin cele mai îndepărtate colțuri ale țării. Cursuri de specializare cu durata de 6 luni pregătesc tehnicieni apicoli. Un rol popularizator incontestabil au avut expozițiile și standurile apicole organizate anual în regiunile țării sau în Capitală. În perioada 1958—1967 au fost organizate 285 astfel de manifestări vizitate de peste 5 milioane de apicultori și amatori. În apicultură stupăritul pastoral are un rol de o deosebită importanță

nu numai pentru producția de miere ci și pentru sporirea producției la diverse produse agricole. Valorificarea întregii bogății melifere a țării noastre ar da cifre de producție uimitoare. Experiențele efectuate în direcția polenizării culturilor agricole cu albinele arată că la floarea soarelui producția de semințe poate crește cu circa 332 kg la hectar, spor echivalent cu un venit mediu suplimentar de circa 1 000 lei pe hectar. La pomii fructiferi sporul de producție atinge 50—60 la sută, la

culturile de bostănoase 200 și chiar 300 la sută, la unele varietăți de viță de vie producția crește cu 10—15 la sută. Deplasarea albinelor pentru polenizarea culturilor agricole este azi o cerință necesară, recunoscută unanim. Mai mult de 80 la sută din suprafețele agricole cultivate sînt polenizate cu albinele.

„O uzină model”

Acestea sînt aprecierile francezilor care au vizitat Combinatul apicol de la Băneasa-București. Combinatul este o construcție modernă, realizare de mare importanță a Asociației crescătorilor de albine. Ansamblul clădirilor ocupă 17 hectare. Cea mai mare clădire — de formă dreptunghiulară, cu pereți de sticlă termopan, imitînd suprafața unui fagure, — adăpostește procesele tehnologice de prelucrare și conservare a mierii și cerii, laborator pentru analize fizico-chimice, secția de produse cosmetice și alimentare dietetice, secția de fabricare. Cele două pavilioane „fagure” — unele între ele — sînt destinate să adăpostească expoziții naționale și internaționale de apicultură. Un alt pavilion servește drept stand pentru vânzarea produselor apicole cu ocazia expozițiilor organizate la combinat. Încă din anul trecut se livrează comerțului intern și extern, din producția combinatului.

Combinatul apicol prelucrează pentru consumul intern o seamă de produse alimentare și alimentare dietetice avînd la bază mierca, polenul.

Referindu-se la Combinatul apicol de la Băneasa, vizitat cu prilejul Congresului al XX-lea al Apimondiei și al celor două expoziții-tîrg internaționale de apicultură, oaspeții străini elogiau în cuvinte călduroase această realizare după proiectul original al președintelui asociației, prof. ing. V. Harnaj: „Combinatul apicol român: această noțiune se sustrage posibilității de imaginație a oamenilor din Occident, căci numai într-un stat socialist se poate și este utilă a se crea o asemenea instalație... este o construcție care nu-și găsește nicăieri egalul”. (Revista „Bienevater”, Austria, 11/1965). Sînt aprecieri cu care pe drept cuvînd apicultura noastră se poate mîndri.

ELENA FILIP

Serviciul de îndrumare tehnică și propagandă apicolă, al Asociației crescătorilor de albine

Nu-î tocmai ușor să le obții într-o competiție de talia Expoziției-tîrg internaționale ce a avut loc vara trecută la București. Au cîștigat cei mai buni printre care se numără și apicultorii cooperativelor agricole din Dumănești, jud. Iași, Aita Mare, jud. Covasna (medalia de aur), Gheorghe Lazăr, jud. Ialomița, (medalia de argint), Darabani, jud. Botoșani (medalie de bronz). Dacă nu l-am cunoaște am pune izbinda lor numai pe seama tradiției. E vorba însă de ceva mai mult și în primul rînd de lăudabila orientare în valorificarea orientată dintre bogățiile care se întînde pe multe milioane de hectare de floră meliferă a țării noastre. Pășunile și fînețele, floarea soarelui, pomii și viile, teii și salcîmii, zmeurișul și bogata vegetație a Deltei, ca să nu le amintim decît pe acestea, oferă o foarte bogată sursă de aprovizionare a albinelor cu polen. Natura e darnică. Oamenii pricepuți, care au îndrăgit această plăcută îndeletnicire, avem. Ne putem declara mulțumiți cu ceea ce am realizat în acest domeniu? Dacă ne referim la saltul ca-

A U R, ARGINT ȘI BRONZ

litativ și la producția realizată față de trecut, da. În 1963 o statistică a FAO situa România printre primele locuri în Europa în ceea ce privește producția de miere pe stup. Dacă în 1957, producția de miere era de 6,8 kg pe fiecare familie de albine, în 1967 ea a atins 11,8 kg.

În privința producției de miere marfă anuală, România ocupă locul al 5-lea în lume. Produsele apicole românești sînt exportate azi în 17 țări din trei continente. Calitatea mierii românești este unanim recunoscută. Dovedesc acest lucru și zecile de medalii de aur, argint și bronz, primite cu prilejul primei Expoziții-tîrg internaționale de apicultură (din august 1965). Toate acestea, ca și faptul că în țara noastră există peste 1 055 000 stupi, că din aceștia 94,2 la sută sînt stupi sistematice au darul să ne bucure.

Dar, tot situațiile întocmite ne arată că față de condițiile existente în țara noastră, față de înlesnirile acordate apicultorilor de către țară, mai avem încă multe de făcut. Să ne folosim de exemple din sectorul cooperatist al agriculturii care, după cum se știe, deține suprafața cea mai întinsă din tereniul agricol al țării (peste zece milioane și jumătate hectare). E adevărat că numai între 1963—1965, în multe județe numărul familiilor de albine s-a dublat. Dar sînt încă sute de cooperative agricole cultivate de plante industriale, furajere și medicinale, sau care dispun de întinse plantații de pomi fructiferi și vii, dar nu au nici un stup de albine. Și astfel de exemple se pot întîlni în toate județele, fie din nordul țării, fie din podișul Transilvan sau cel Moldovean, fie din zonele subcarpatice și de cîmpie.

Avînd în vedere însemnătatea apiculturii în sporirea producției la un mare număr de plante, considerăm că uniunile cooperatiste ar putea da un sprijin mai mare și mai eficace cooperativelor agricole în crearea și dezvoltarea stupinelor. Aceasta cu atît mai mult cu cît, una din sarcinile de capetenie ale uniunilor cooperatiste este grija pentru consolidarea economică a cooperativei agricole. Poate n-ar fi rău dacă s-ar studia chiar posibilitatea înființării unor cooperative de tip industrial intercooperatiste, care să fie dotate (și condiții există) cu tehnica modernă, care să poată valorifica întreaga floră meliferă a țării. Avem condiții să ocupăm și pe acest plan un loc și mai bun în ierarhia mondială.

ȘTIAȚI CĂ...

- ...papyrusurile și palatele egiptene care se dezgropă de mii de ani atestă cunoașterea albinăritului din cele mai îndepărtate vremuri?
- ...în minele părăsite de pe timpul romanilor și anume în munții Abrudului, la Roșia Montană, s-au găsit table cerate asemănătoare cu acelea aflate la Pompei, dovadă a întrebunfării cerii pe meleagurile noastre din timpuri străvechi?
- ...albinele au obiceiul de a nu vizita decît o singură specie de floră în cursul aceluiași zbor și chiar într-o singură zi? Ele nu transportă polenul ca alte insecte de la o specie la o sută de alte specii diferite.
- ...albinele sînt singurele dintre insecte care nu numai că nu consumă din munca omului, dar care, prin munca lor proprie îi mai aduce beneficii foarte mari?
- ...mierea are proprietăți antiseptice puternice? Doctorul Stanley Coopock, entomolog din Statele Unite ale Americii, a dat publicității rezultatele experiențelor efectuate la Universitatea din Arizona, după care, mierea are o acțiune bacteriană mai puternică decît a penicilinei și a aureomicinei. Numai o cantitate mică de miere, pusă pe un mediu căruia i-au fost inoculate bacterii, oprește înmulțirea acestora și le omoară în scurt timp.
- ...apicultura nomadă (de sezon sau stupăritul pastoral) era cunoscută încă din timpuri străvechi în Egipt și în Italia pe riul Pad?

OBICEIURI POPULARE PE SCENĂ

Cu câțiva ani în urmă, artiștii amatori din satul lui Octavian Goga, Rășinari, au prezentat pe scenă o nuntă ciobănească. Nici n-au bănuit atunci că prin spectacolul lor au chemat la viață o formație deosebită care va aduce frumuseți noi în mișcarea artistică de amatori.

În perioada desfășurării celui de al VIII-lea Concurs, grupurile folclorice s-au prezentat deja ca formații cu o pondere însemnată în ansamblul activității artistice, constituind una din revelațiile acestei competiții.

Dezvoltarea pe care au luat-o în ultimii ani aceste ansambluri mari (în multe locuri ele cuprind circa 10—15 la sută din populația satului) arată că de mult ține satul la prezentarea pe scenă a datinilor și obiceiurilor vechi, cât de mult dorește spectacole complexe și de mai mare amploare.

Stadiul la care au ajuns azi ansamblurile folclorice atît din punct de vedere al repertoriului cit și al măiestriei artistice este rezultatul unor căutări creatoare, al cristalizării treptate a concepției despre ceea ce trebuie să fie într-adevăr un spectacol folcloric care prezintă pe scenă tradiții populare.

A fost o vreme cînd majoritatea acestor ansambluri s-au orientat îndeosebi spre spectacole avînd ca temă nunta. Acest lucru s-a datorat în bună măsură puternicei impresii pe care a lăsat-o Nunta ciobănească a rășinărenilor, faptul că de la modelul de atunci s-a preluat nu numai ideea ansamblului folcloric ci și subiectul spectacolului.

La cel de-al VIII-lea Concurs, nunta și-a pierdut oarecum monopolul pe care-l deținea o vreme, pe scenele amatorilor. Ansamblurile s-au prezentat de astăzi cu un re-

perțoriu care a conținut cele mai variate și semnificative datini și obiceiuri populare din diferite zone folclorice. Ba mai mult. Unele programe au reușit să reflecte concepția și atitudinea populară față de marile probleme ale vieții. Bunăoară, spectacolul intitulat Anotimpuri al ansamblului din Vișeu de Sus, Maramureș, a înfățișat datini și obiceiuri legate de etapele cruciale ale existenței umane: nașterea, căsătoria, bătrînețea și moartea, teme care au constituit dintotdeauna surse de inspirație ale folclorului nostru. Artiștii amatori din Ilia au reinviat pe scenă datini legate de sărbătorile de iarnă, celebrele colinde laice din locurile de unde a cules cîndva aceste creații maestrul Sabin Drăgoi. Alte ansambluri au prezentat obiceiuri legate de recoltare (Cununa spicului de grîu — ansamblul din Rușii-Munți, județul Harghita, tradiții cio-

bănești Sfîna Maramureșană — ansamblul din comuna Vad etc.)

Alături de programe de o înaltă valoare artistică, care au încîntat nu numai pe spectatori ci și pe cei mai exigenți specialiști am întîlnit însă și ansambluri ce nu au atins încă nivelul cerut de o asemenea spectacol. În programele prezentate de unele ansambluri folclorice se manifestă (acest lucru s-a văzut și la concurs) două tendințe care scad nivelul și autenticitatea spectacolului.

Una dintre aceste tendințe, pe care am numi-o naturalistă, constă în aceea că aduce pe scenă fără nici o concepție artistică, regizorală, tradiția populară, aidoma cum se desfășoară în realitate. Am văzut asemenea spectacole (lungi, obositoare) care nu au reușit să reliefeze în cuvenită măsură frumusețile obiceiurilor prezentate tocmai din cauza regiei. Cîteva a remarcat după un asemenea program că acesta a avut mai mult un caracter muzeistic decît artistic.

Cealaltă tendință, mai frecventă și totodată mai dăunătoare, s-a manifestat prin intervenții nedorite, prin stil-

zări, neadmise într-o manifestare folclorică. Desigur că și spectacolele folclorice trebuie concepute și construite conform cerințelor scenei, ele trebuie concentrate, regizate și sudate în așa fel ca să scoată în evidență semnificațiile și valențele estetice ale obiceiurilor populare. Dar regia nu trebuie să intervină în conținutul, în caracteristicile lor estetice și artistice. Au fost spectacole care au plătit tribut acestor procedee. În asemenea cazuri, ele au pierdut din autenticitate și frumusețe.

În concurs, multe spectacole au constituit adevărate modele de felul cum trebuie concepută și construită o asemenea manifestare. De exemplu, programul ansamblului folcloric din Copăcel, județul Brașov, a excelat în prezentarea scenică a nunții care solicită manevrarea unor mase mari de oameni. Aducerea alaiului de nuntă care a urcat pe scenă din sală, a fost în așa fel rezolvată încît a creat impresia înrîndurii spectatorilor că ar participa și ei la nuntă.

Ansamblurile folclorice s-au afirmat ca formații valoroase și apreciate de spectatori. Ele ocupă în prezent un rol de seamă în activitatea artistică de amatori și trebuie sprijinite mai mult, deoarece cultivă păstrarea tradițiilor și obiceiurilor populare, și contribuie la răspîndirea frumosului, la educația estetică a spectatorilor.

I. RAȘINARI

N. MIHĂESCU

STRĂFULGERĂRI

Zăresc o căsuță, uitată-ntr-un sat,
Cu prispe bătrine de lemn...
Alene, prin merii din coastă-i străbat,
Vintoase cu șuer solemn !

Te uită, văratece poame cum cresc
Alături de vite-n ogradă !
Timpul pe-aicea în port țărănesc,
Coboară încet din baladă...

Ascultă pîriul cum murmură lin,
Sub munte, acolo în vale...
Cum șoapta-i străbate prin ierburi și prin
Desişuri cu bolfi vegetale.

Poteca pe care-ai iubit-o atît,
De cînd ți-a ieșit înainte,
Suride și-ți ține merou de urît.
Cu pasul o mingii fierbinte ;

Cînd urcă pe coamele verzi pînă sus,
Mă-mbată mirosul de brad...
Plutește-n auz un cîntec nespus
De dulce, iar stelele cad

Pe noapte, plutind ca niște făcîii
În apele zării adînci...
Străfulgeră gîndul în ceasuri tîrzii
Sălbatec, virfuri de stînci l...

ERNEST VERZEA

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

Desen de NICĂ PETRE

Familia Scarlat Canta intră în posesia diamantului negru în urma omorului făptuit de Chiriță Drăcea, slujitorul lor, asupra fratelui lui Scarlat, Grigore Canta. Zulnia Canta vrea să pună mîna pe domnie dînd giuvaerul ca peșcheș turcilor. Încearcă să atragă și pe fata lor, Zoe, în planul său. dar aceasta împotrîvindu-se, Scarlat și Zulnia înfiază în locul ei pe Ilinca lui Onofrei La Castel, e prezent însă haiducul Alexa Cerbu, logodnicul Ilincăi. Zoe îi înmînează lui Alexa un răvaș, să-l ducă la unchiul ei, Alexandru, pentru ca acesta să ia cunoștință de planurile Zulniei Alexandru sosește la Castel și cere să-și vadă nepoata. Adormită de un praș strecurat de Zulnia în pahar, Zoe nu reușește să-i spună pășul său. De-abia după ce Alexandru plecase, Zoe își revine și, ajutată de Alexa, fuge călare din Castel încercînd să-l ajungă din urmă. Între timp, Alexa și ceilalți haiduci sînt biruiți și luați de poteră. Pe drumul spre ocnă, întîlnesc pe Drăcea, care, din porunca Zulniei, o prinsese pe Zoe. Abia juns la Castel, Drăcea e trimis de Zulnia la ocnă, să-lucidă pe Alexa.

„Sănătos tun...”

Între expresiile care dau culoare vorbirii și care — tocmai de aceea — se bucură de o largă circulație, se află și cîteva alcătuite cu substantivul tun, întrebuintat ca element de comparație. Este vorba de : *sănătos tun, înghețat tun, beat tun și doarme tun*. În toate aceste formule, cuvîntul tun slujește — după cum e lesne de observat — ca termen de comparație, obiectul pe care el îl desemnează fiind considerat că are o constituție deosebit de tare.

Prin *sănătos tun* ne pronunțăm despre omul care nu suferă fizic de nimic ; cînd zicem că un rîu sau o altă apă curgătoare a *înghețat tun*, exprimăm ideea de soliditate ; dacă, de asemenea, spunem despre cineva că e *beat tun* sau că *doarme tun*, vrem să punem accentul pe caracterul de *tărie al stărlii* în care se află persoana respectivă.

Înțelesul de *intensitate* pe care cuvîntul tun îl dă uneia sau alteia dintre formulele amintite, apare cit se poate de limpede — atît în graiul viu, cit și în textele scriitorilor noștri, ca, de pildă, și în acest pasaj dintr-o navelă a marelui nostru I.L. Caragiale : „S-a culcat îmbrăcat pe mindir și a dormit tun pînă la ziuă”.

Cît privește întrebarea dacă sensul de *tărie* pe care îl are cuvîntul tun în expresiile aci discutate se referă la *constituția materialului* din care obiectul respectiv este făcut sau la *puternicul efect sonor* produs de amintita armă cînd se trage cu ea — unui cercetător înclină să accepte și o explicație și alta. Bineînțeles că atunci cînd este vorba de o apă *înghețată tun*, sensul trebuie legat de *tăria materialului* din care e făcută arma.

— Detun! pămîntul, frate! Liniște-te-te, l-a povățuit Ceterașu.

— Păi, decît să hrănească și să îngrașe oamenii ca Drăcea, mai bine surpat și înecat în ape... zîmbi Alexa, izbind și mai tare.

La ceasul acela, Drăcea dădea aldămaș paznicilor și-l îndemna pe cămărașul ocnei să soarbă ulcică după ulcică de vin tare, de Odobești.

— Să vină și lăutarii! Zăfet! Aredăm ocna noi, oamenii biv-vel vornicului Scarlat Canta, și-o să avem mult alișveris.

N-a trecut un sfert de ceas și s-a ivit și un taraf, de altfel dinainte pregătît de arnăuții lui Drăcea. Pînă la miezul nopții toți paznicii ocnei s-au îmbătat criță. Unii chiuiau răgușit; alții motăiau nevolnici, iar alții sughitau greșos, ca toți cei care nu beau vinul, ci se lasă băuți de el pînă li se încețoșează creierul.

— Măc să mă c'lc, bolborosea prostete cămărașul de ocnă, cercînd să-și miște picioarele-i crăcănate în mirîndu-se foarte că l s-au înfipt în pămînt.

Numai Drăcea s-a păstrat treaz. Adică oarecum mai treaz decît ceilalți, pentru că, oleacă, tot se amețise și el. După ce-a adormit cămărașul, lepădat pe-o laiță, ca un sac umplut cu paie, luă o făclie și se strecură în ocnă. Urcă scara de frînghie de lingă cușca lui Alexa.

— Începi cu mine, călăule? l-a întreat Alexa, recunoscîndu-l în lumina făcliei.

— Lasă-mi-o pe Ilinca și te fac slobod. Îți lepăd și o pungă de galbeni, să pleci în lume, unde-i pofti, să-ți faci un rost, cum ți-o fi pofta.

— Descuie cușca și-om sta de vorbă. Drăcea apropie scara de cușcă și trase zăvorul. Pătrunse înăuntru. În stînga ținea făclia ; cu dreapta scoase hangerul din briu. Alexa însă nu-l dădu răgaz să înceapă tirguiala. Izbi cu piciorul în făclie, prăbușînd-o jos, printre gratii. Cu mîinile amîndouă prinse dreapta căpitanului, căutînd să-l smulgă hangerul. Făclia s-a răsucit în

văzduh ; jos a continuat să ardă și să lumineze, ca focul nestins izvorînd din inima pămîntului. Din cuștile lor, Neicu, Ceterașu și Ursu urmăreau, cu încordare, lupta dintre Alexa și Drăcea. Căpitanul era mult mai puternic ; dar amețit de băutură, surprins, furios și scos din fire de repeziciunea cu care-l ataca Alexa, mai mlădios, mai stăpîn pe sine, nu izbutea să-și folosească întreaga putere. Cu iuteală de jder încolțit de lupi, flăcăul îl izbi cu tîmpla de o gratie, îl ameți, îi înfundă gura cu o bucată de cămașă. Îl dezbracă și coborî pe scara de frînghie cu straiete și cizmele lui sub braț. Se îmbracă fercheș și grăbi spre paznic îi luă cheile și scoase toți ocnașii din cuști. Apoi, împreună au dezbrăcat paznicii și arnăuții beți s-au îmbrăcat ei, repede, cu straietele lor, au ieșit din ocnă, au încălecat caii mindrii și grași ai arnăuților și ai cămărașului de ocnă și s-au mistuit în codrii Tarhaosului.

În ceata haiducilor, Alexa devenise omul cel mai iubit : lui îi datorau, în bună parte, libertatea și viața. Neicu călărea pe calul lui Chiriță Drăcea, dăruit de Alexa. Și asta îl îndemna să uite toată supărarea pricinuită la Castelul Cnezilor.

În zori, Ilinca a ieșit în ograda. Să simtă roua împoșcată pe iarbă, ca boțitele de mîrgăritar. Fără voie, privirile i-au fugit spre Scăldătoarea Vulpilor și-a biruit-o acel dor nestăpînit de casă, de părinți, de Alexa. O ustura la inimă, nu alta. S-a strecurat din Castel, o dată cu slujitorii plecați la coasă și la adunat fin. A trecut pe la fîntîna unde se întîlnea cu Alexa. A mîngîiat ghizdelele și ciutura, grăind în gînd cu ele. A grăbit apoi spre casă, parcă-ar fi adus cofa cu apă din fiece dimineață, înainte de a pleca la muncă. În ograda, părinții băteau cu îmblăciul cîteva snopi de grîu, așezați pe un țol. Au privit-o amîndoi, lung, pînă li s-au umplut ochii de lacrimi ; parcă nici odată pînă acum nu văzuseră ce bălaie,

ce înalt

linca l

— Ți

fata ma

— Ni

dea roal

— Sp

Onofrei,

tre degi

în vînt,

din milă

— Nu

năpasta

— Al

mina so

— S-

scoată d

— Ai

prea uș

Onofrei,

meni.

— Ce

— Le

și fugi,

cu och

lor din

și pie,

sluță, r

te-nfiez

Abia

beție, c

Drăcea,

încetului

cușca o

hohote,

— Cui

mehng

— Ur

cînd i-a

— Til

iar picî

stîncile

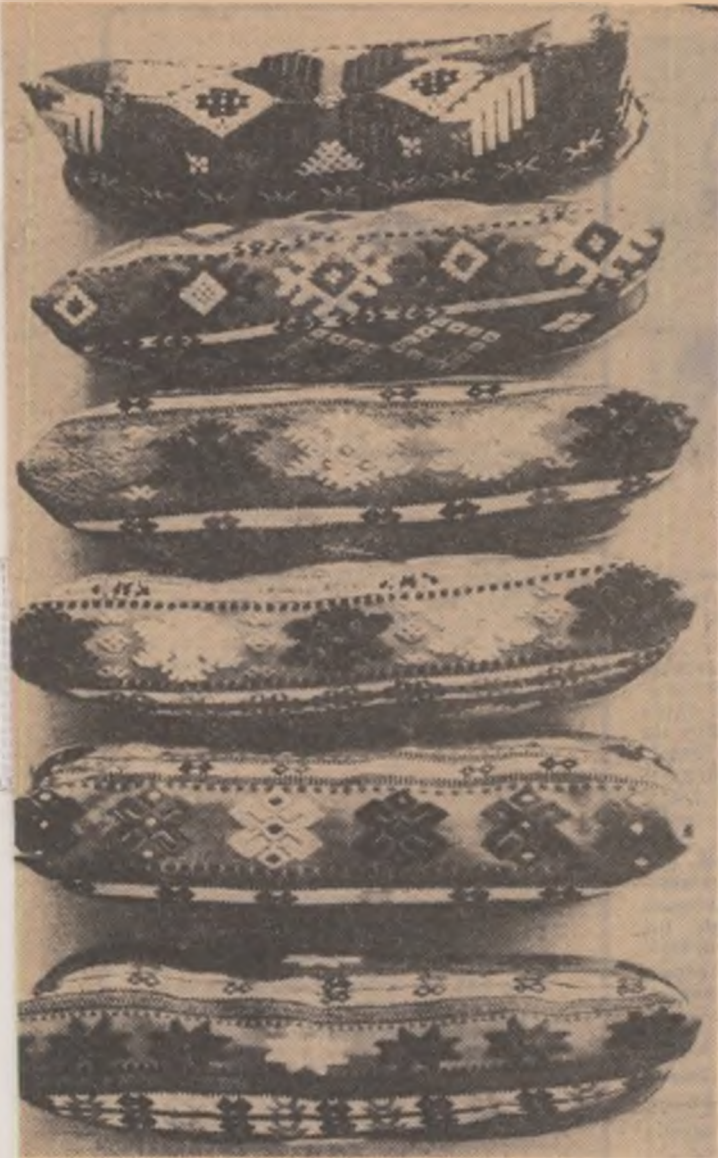
cum cr

cite.

— Pu

cea ca

fost vir

NOI ȘI DARURILE CIVILIZAȚIEI

Civilizația ne-a dat combina și tractorul, becul electric și radioul, ne-a ratinat gusturile și ne-a îmbogățit limbajul. Civilizația n-a ocolit satul și faptul pătrunderii ei aici este cunoscut și sub numele de emanciparea satului. Este țelul generos și unul din imperativele epocii noastre socialiste. Emanciparea este repunerea în drepturi economice și culturale a satului; emanciparea este apropierea lui de condițiile de viață ale orașului; este racordul la civilizație.

Am văzut de atâtea ori, în casele de la țară, la căderea amurgului, mîna aceea arsă de soare îndreptîndu-se spre butonul de electricitate. Am mai văzut-o reglînd televizorul sau aparatul de radio. Era mîna plugarului. Probabil la început el a făcut gestul acesta înfiorat, apoi a devenit firesc și necesar ca orice bun ciștigat la care nu se mai poate renunța. Săteanul a primit cu brațele deschise confortul pe care i-l oferă civilizația, l-a îmbrățit să intre în casă, l-a găzduit. Este satul nostru sau nu grăbit să-și apropie avantajele vieții moderne? Fără îndoială. La Goicea, în județul Dolj, sătenii adaugă căminului cultural în construcție elemente destil dorit și iese ceva de toată frumusețea. „Să fie de talia unui sat civilizat — spune Dinișor, președintele cooperativei, — că-l facem pentru viitorime nu pentru o zi, două“ Fenomenul civilizării e privit în perspectivă. La Grivița, județul Ialomița, sătenii dau grăbiți bani să se vadă mai repede racordați la rețeaua republicană de electricitate. „Ce n-am face noi dacă am avea curent“ — spun ei și înșiră toate avantajele tehnicii pe care

le știu pe de rost și le simt aproape și abia atunci înțelegem cită suferință le pot aduce târăgăriile instalatorilor de la Întreprinderea de montaje București care-i poartă cu vorba de un an.

Pătrunderea civilizației cere completări în comportament, o întregire a personalității. Omul se confruntă cu sine înfrumusețindu-și deprinderile, renunțînd la cele nepotrivite cu epoca. Elementul de civilizație nu poate fi copiat ci asimilat. E ca o doctorie care se dizolvă și pătrunde încet și salutar în țesuturi. Conducerea tractorului cere gîndire tehnică și fiul de țăran care n-o are se grăbește s-o dobîndească. Folosirea televizorului duce la o selecționare a preferințelor și chiar la formarea cu timpul a unui anumit simț critic.

Apariția complexului comercial în comună te silește la o comportare pe măsura cadrului luxos în care pătrunzi. Se consumă aici multă lumină, multe lacuri și vopsele, multă exigență estetică, multe expresii politicoase. Cum ai putea fi altfel decît un om civilizat? Dar la bufetul aflat la parterul complexului din Ciorani excesul de alcool îi dă pe unii înapoi cu o eră. Sub reclamele scinteietoare. Vasile Nedelcu iese pe cinci cărări și ajuns în stradă sparge vitrina. Este amendat pentru atentat la civilizație, plătește amenda, se îmbată din nou și sparge cîteva capete. Ne întrebăm în prada unei mari nedumeriri: pe omul acesta nu-l mișcă bogăția de modernitate din jur, florile de pe mese, scaunele capitonate, oglinzile din perete? El se privește în oglindă și în loc să-și retușeze ținuta, cum face oricine în asemenea situații, ridică pumnul și se admiră în dublu exemplar. Pe un om care primește în acest fel darurile civilizației nu-l poți îndrepta cu amenzi. (O spunem pentru cei care înlocuiesc la recidiviști legea cu soluții fără efect).

La Tărtășești (Ilfov) s-a instalat un cabinet stomatologic. Are utilaj modern, apă curentă, dentiști pricepuți și atenți. Oamenii au învățat să folosească serviciile cabinetului și-au mai învățat să-și aștepte respectuoși rîndul. Dar iată pe unul, pe Ion Alecu, dînd năvală înăuntru împins de vîntul necuviinței și cerînd să i se scoată maseaua. În unele cămine culturale în care s-au investit sute de mii de lei se mănîncă în timpul filmului semințe, iar pe alocuri unii degradează mobilierul.

Învățați-i tovarăși intelectuali, care trăiți zi de zi lingă dinșii, că nu se poate să fie altfel decît cuviincioși într-o instituție publică. Învățați-i să-și continue comportamentul acesta pe stradă și acasă, să-l transforme în obicei. La restaurantul din Bîlcuiești (Prahova) cineva a aruncat chiștocul țigării pe jos. Lingă el era scrumiera. I-a pus-o la îndemină civilizația, dar el n-o folosea. Îl întreb: „Acasă la matală tot așa faci?“

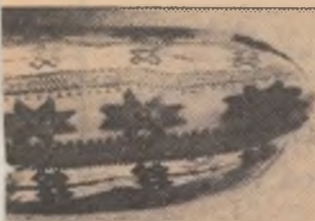
— Adică ce — răspunde nedumerit, netrecîndu-i prin cap de ce ar putea fi vorba (Într-atît i-a devenit obiceiul de natural). Apoi înțelegînd în sfîrșit:

— Nu, că ia foc preșul.

Va să zică știe și intră în conflict cu bună știință cu normele civilizației. Există așadar și o astfel de categorie în stare să deosebească binele de rău dar care dintr-o obișnuință proastă nu face acest lucru.

Cînd aștern pe hîrtie aceste rînduri imi stăruie în minte omul care știe să-și poarte straiul și vorba, căreia îi este indispensabilă batista, care consumă mult săpun, care se culcă curat — (oricît de prăfuit ar fi venit de la muncă) — pe divanul studio pe care nu-l cruță fiindcă l-a cumpărat tocmai ca să-i fie traiul confortabil.

Pe omul acesta l-am întîlnit repetat în mii de exemplare. El netezește drumul civilizației, înlesnindu-i pătrunderea în sat, el izolează și îndreaptă pe cei tributari cerințelor civilizației.

Fete de pernă lucrate de Ana Român din comuna Vidrasău, — Mureș

Foto: Gh. VINTILĂ

zidită, ce frumoasă era

drumul de la Castel, a... Ilinca mamei... am fugit. Vor să mă ia.

iață! s-a crucit Ștefan ad un spic de griu înflînd, cu obidă, pleava ram eu să te fi înfiat iragoste.

ca mă poate scoate din

ezj că mai vede el lu

ipitanul Drăcea să-l

atul nostru: credem cul boierilor, se mîhni Canta nu iartă pe ni-

tă?

aele celea de pe tine ime. Fugi unde-i vedea nde-te de răul stăpîni- Cnezilor. Nenorocirea frumusețea. Dacă-i fi și-ar bate capul să

iază, trezindu-se din de ocnă l-a aflat pe i căpitanul, gol pușcă, i la gură și atîrnat în S-a pornit pe ris, cu titi

t șaga asta, că mare l arii! a răcnit Drăcea, șul.

mărmurit cămărașul, răcănate s-au înfipt în ecă acolo ar fi crescut, ecile strîmbe și răs-

ia, vită! a urlat Dră- ngur cămărașul ar fi ot ce se întîmplase.

Cap. VIII. Norocul lui Chiriță Drăcea

În drum spre Castelul Cnezilor, Drăcea, căruia pînă acum, toate în viață i-au mers în plin, măcina niște gînduri amare. „...O să mă foarfece stăpîna. o să mă bată cu cravașca o să... Dar poate, tot răul spre bine De teama țilharilor. o să-mi dea toate pe mîna... Mă căsătoresc cu Zoe și-ajung stăpîn pe Castel Pe Ilinca o iau țîltoare. că-i frumoasă Imj amortesc falcile cînd o văd... Și cînd diamantul negru fi-va ici. în palmă. Scarlat Canta pierce ca pițigoil de ciudă Mă fac domn. Parcă Răzvan vodă ce-a fost? Rob țigan Eu sînt mai ceva. Io Chiriță vodă Drăcea. domn a toată țara...“

Dar cînd își vede straietele proaste, de împrumut, cînd își dă seama că Alexa l-a luat toți banii și l-a făcut de ris și de ocară, îl cuprinde un fior de tristețe și-l înțeapă, usturător, un ghimpe de minie amară. Dă pinteni calului. dar bagă samă că nu svîcnește în galop: călărește pe o mîrtoagă ticăloasă și costelivă, împrumutată de la ocnă. Posomorîți, slabi, prăpădiți, arnăuții se tîrau pe jos, jainici, în urma lui, asemeni celor din ceata urgisiților, zugrăviți în icoana judecății din urmă. Asta l-a făcut să scapere de minie: „...O să te căsăpesc!... Harcea-parcea, te fac, Alexa lui Cerbu...“

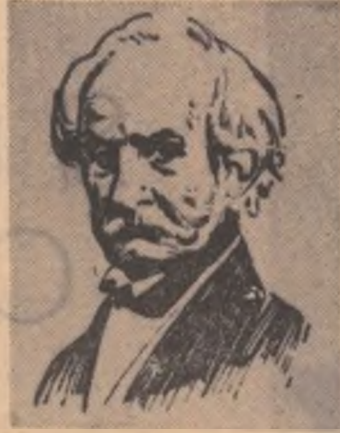
De cînd a intrat în Valea Bistriței, cotește pe drumuri tot mai lăuntrice, să nu-l mai vadă lumea așa batjocorit și feștelit în demnitatea lui de tartor al satelor de pe moșiile Canta.

VA URMA

V. TOSO

GHEORGHE ASACHI

1788-1869

Cine a fost la Iași, măcar o singură dată în viața lui, nu se poate să nu fi făcut și drumul din Piața Unirii, până la Palatul Culturii urmind strada Ștefan cel Mare, prin fața Mitropoliei și a bisericii Trei Ierarhi. Dincolo de biserică zidită de Vasile Vodă, în fața unei școli, o statuie. Chipul celui de pe scaunul de piatră e binecunoscut ieșenilor. Călătorul grăbit află atunci că e vorba de Gheorghe Asachi.

Cine a fost Gheorghe Asachi și ce a reprezentat el pentru cultura românească? Iată întrebarea la care, în puținele rânduri ce ne stau la îndemână, am vrea să răspundem.

Cineva care l-a studiat mai cu de-amănuntul activitatea scria: „Dacă Asachi se năștea în Apus, el ar fi devenit probabil un faimos arhitect, constructor de monumente publice, ori clăditor de locuințe frumoase; și nu știm până la ce nivel s-ar fi ridicat numele lui”.

Dar Asachi s-a născut la 1 martie 1788 la Herța și face studii de inginerie și filozofie la Lemberg și Cracovia, mai apoi de matematică și pictură la Viena, iar la Roma studiază arheologia și face studii de literatură italiană. Cu toate aceste studii, de o mare varietate, profesia sa de bază rămâne ingineria. Întors în țară în 1812, își începe vasta lui activitate culturală, care va dura până la moartea sa, în 1869. Legat de această profesie el va construi case la Iași și va înființa o școală pentru ingineri hotarnici, tot aici. Înființarea acestei școli este începutul unei activități de o viață întreagă închinată școlii. Mai bine de patruzeci de ani el a organizat și condus învățământul din Moldova.

Timp de patru decenii, Asachi a fost „referendar” al școlilor, un fel de director al învățământului, desfășurând o activitate multilaterală. El va fi acela care, alături de Veniamin Costache, va lupta cu strășnicie pentru un învățământ. Și nu un învățământ oarecare. Ci un învățământ românesc, un învățământ în limba română. Să ne amintim că știința de carte și scrisul își au începuturile în umbra mănăstirilor. În chiliile acestora au văzut lumina zilei primele scrieri leșite din condeiele călugărilor învățați. Tot ei au îndeplinit și slujba de scriitori în cancelariile primilor voievozi, până au apărut diecii, oameni din afara bisericii care, trăind în lume, se pricepeau mai bine la întorsăturile stilului diplomatic. Dar începuturile acestora ale culturii românești vor fi inundate rind pe rind de influența slavonă, mai apoi latină — pe timpul Movileștilor — iar în cel de-al 18-lea secol de cea fanariotă. Dar chiar în această din urmă perioadă, la Academia domnească exista dascăl de moldovenească, pentru primele cunoștințe, pe care elevii, neștiind decât limba lor maternă, nu le puteau altfel înțelege. Se tipăreau chiar cărți religioase sau cu caracter profan, „pe înțeles”, adică în limba românească.

Intr-o duminică de iunie, a anului 1835, avea loc inaugurarea Academiei Mihăilescu (după numele dom-

nitului Mihail Sturza). Cu acel prilej, în numele corpului profesoral adresându-se domnitorului, Asachi spunea: „că pe vremea când țara aceasta (adică Moldova) se ocîrmea de domni pămînteni, școlile naționale urmau cu schimbătoare soartă până la învățatul domn Dimitrie Cantemir, dar — continua Asachi — ajungînd cîrma guvernului în mîni străine, apoi o sistemă vătămătoare întru toate s-au înrădăcinat, așezămînturi de învățatură de pămînteni întemeiate s-au desființat, științele și meșteșugurile s-au dat uitării, singura limbă elinească era menită a îndeplini toată educația, încît cu învățatura națională a pierit patriotismul... rămînînd limba maicii părăsită între săteni...”

În asemenea condiții, cînd cultura națională era asediată de influențele din afară, care-și găseau apărători până și în rîndurile aceluia care în alte timpuri acceptaseră propunerile lui Gh. Asachi și ale lui Veniamin Costache (e vorba de însuși domnitorul țării din acea vreme), lupta pentru un învățământ românesc era strașnic de anevoioasă. În vremea aceea — sînt mai bine de o sută de ani de atunci — și-au făcut apariția primele gramatici tipărite ale limbii române. Asachi avea în această privință idei foarte sănătoase. „Gramatica, spunea el, spre a fi a nației, trebuie să se întemeieze pe firea limbii și pe regulile practice ce sînt într-însa... alcătuirea cuvintelor noi este ertată a se face cu cumpătare și la nevoie neapărată”.

În cursul vieții sale a avut multe însărcinări. A fost secretarul Comisiei pentru alcătuirea Regulamentului organic, a fost agent consular, a înființat și condus gazete, a scris literatură; dar ocupația lui centrală a fost Școala. A scris diferite cărți pentru nevoile acestora: aritmetică, algebră, geometrie, gramatică, dicționar. La împlinirea a 180 de ani de la nașterea lui am însemnat aici aceste rînduri, ca un cuvînt de aducere amînte și de cinstire pentru unul din înalțații de seamă ai culturii noastre românești.

CONSTANTIN PRISNEA

Vești de la corespondenți

De curînd, căminul nostru cultural din Grăniceri, județul Arad, a găzduit două manifestări reușite. Prima, un dialog pe aceeași scenă, susținut de formațiile căminului gazdă și ale celui din comuna Pîlu. Cu acest prilej, brigada artistică din Grăniceri a prezentat un nou program iar echipa de teatru din comuna Pîlu piesa Cocoșul cu două creste. În cadrul acestei manifestări au fost prezentate și costume populare vechi din cele două localități.

PETRU BOFAȘIU

În comunele Costești și Muntenii de Jos, județul Vaslui, au avut loc fazele intercomunale ale concursului Cine știe câștigă cu tema Drumetînd pe meleaguri ieșene. În fața celor circa 500 de oameni prezenți în sala căminului cultural din Costești, participanții la concurs au dat dovadă de o bună cunoaștere a meleagurilor ieșene. Pe primele locuri s-au clasat: Lascăr Blănaru și Radu Ivan. La Muntenii de Jos, câștigătorii au fost: Aurelia Bucșe și Aurel Sirbu.

*

Biblioteca din comuna Deleni — Vaslui s-a mutat de curînd într-un nou local construit de săteni prin muncă patriotică. Noul sediu cuprinde trei camere (depozit, sala de împrumut și lectură) și oferă condiții din cele mai bune pentru desfășurarea activității bibliotecii.

VICTOR VASILIU

EVENIMENTELE DIN VIETNAM

luzia agresorilor americani asupra „epuizării” forțelor patriotice din Vietnamul de Sud, după ofensiva declanșată la începutul lunii februarie, s-a spulberat. Al doilea val al ofensivei unităților F.N.E. — care are drept țintă 42 de orașe și baze militare — se dove-

Agresorii primesc lovituri

dește și mai impetuos. Acest „val” confirmă că pe teritoriul sud-vietnamez, corpul expediționar american și trupele saigoneze nu-și pot aroga controlul absolut asupra nici unei localități. Saigonul a fost asaltat pentru a doua oară, în pofida măsurilor excepționale luate de comandamentul american. Orașul Hue, fosta capitală imperială, s-a dovedit o redută inexpugnabilă a forțelor patriotice. Baza militară de la Khe Sanh, considerată odinioară ca „punctul cel mai consolidat” al dispozitivului american a devenit — după expresia folosită în presa americană — „punctul cel mai vulnerabil al defensivei din 1968”. Asemănarea dintre Khe Sanh și Dien Bien Phu, unde colonialiștii francezi au primit lovitura hotărâtoare în 1954,

este nu numai de ordin geografic, ci, în primul rînd, al importanței strategico-politice. Din cauza lipsei căilor de acces terestre, care sînt controlate de unitățile F.N.E., aprovizionarea cu armament a pușcașilor marini de la Khe Sanh se face cu ajutorul aviației, dar două treimi din materialul parașutat cade în mîinile forțelor patriotice. Asediul bazei de la Khe Sanh confirmă că sporirea corpului expediționar și a cantității de armament nu poate schimba sorti războiului în favoarea agresorilor.

În urma înfringerilor suferite, trupele americano-saigoneze trec la o sălbatică represiune antipopulară. Ordinul „Trageți în orice mișcă” este aplicat pe scară tot mai largă. Populația din zonele nesigure este comasată în adevărate lagăre de concentrare, unde alocația anuală este de 10 dolari. Să amintim că la sesiunea U.N.C.T.A.D. de la New Delhi, secretarul general al O.N.U., U Thant, a subliniat că S.U.A. cheltuiesc într-o singură zi pentru războiul din Vietnam echivalentul bugetului O.N.U. pe un an.

Chiar în Statele Unite, noua situație a fost sesizată. Senatorul Robert Kennedy, care este de multă vreme un adversar al politicii de „escaliadă”, a declarat recent: „Războiul nu poate fi câștigat”. Iar fostul ambasador al S.U.A. în Japonia, Edwin O. Reischauer a fost mai categoric: „Noi am pierdut deja acest război”. Dezvoltarea curentului de opinie potrivit continuării războiului impune administrației S.U.A. să lupte pe două fronturi: pe de o parte, să anunțe trimiterea de noi trupe americane în Vietnamul de Sud, unde corpul expediționar numără peste jumătate de milion de militari, iar pe de altă parte, să înfrunte opoziția față de continuarea războiului din Vietnam, care în condițiile actualului an electoral atîrnă greu în balanță pentru alegerea președintelui, a Camerei Reprezentanților, a unei părți a Senatului și a numeroși guvernatori de state.

Cu toate că bombardamentele a-

supra teritoriului R.D. Vietnam sînt condamnate în întreaga lume, ele continuă cu sălbăcie. Suferințele grele impuse vietnamezilor nu le-a frînt nici pe departe dirigența de rezistență și nici nu a stînjinit prea mult consolidarea potențialului de luptă împotriva agresorilor. Raportînd cantitatea de armament irosită și numărul avioanelor americane doborîte la efectele militare propriu-zise, rezultă că aceste bombardamente sînt cele mai puțin eficiente din întreaga istorie a aviației militare americane. Totuși, autoritățile americane nici nu au așteptat măcar înapoierea la New York a secretarului general al O.N.U., U Thant, din vizitele făcute în mai multe capitale — unde a sondat posibilitatea inițierii negocierilor pentru a se pune capăt conflictului — și au ordonat reluarea bombardamentelor asupra Hanoiului. Intrevederea președintelui Johnson cu U Thant nu a dus la nici un rezultat practic, deoarece partea americană pune condiții inacceptabile pentru încetarea bombardamentelor. „Formula de la San Antonio” — după numele orașului din Texas unde președintele Johnson a rostit un discurs în care a vorbit despre politica americană în Vietnam — constituie, de fapt, un paravan pentru întîrzierea încetării bombardamentelor.

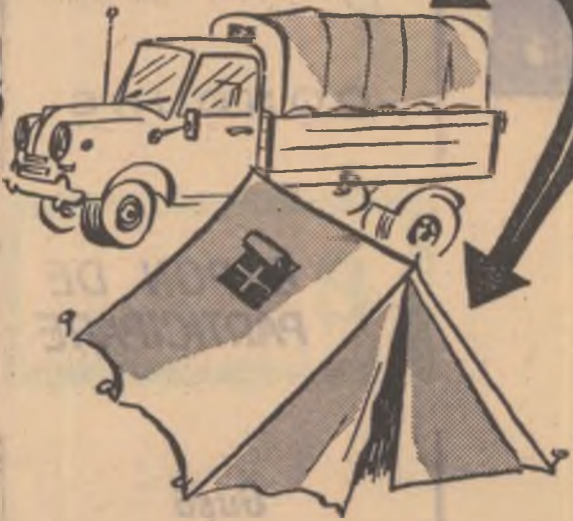
Îngrijorarea față de poziția Statelor Unite a determinat, în ultimele zile, noi inițiative diplomatice. Guvernul Suediei a invitat la Stockholm pe ambasadorul R.D. Vietnam la Moscova și s-a anunțat vizita la Hanoi a ambasadorului suedez la Pekin. Încercările de a găsi un limbaj diplomatic reciproc acceptabil constituie o condamnare implicită a continuării bombardamentelor americane. Guvernul R.D. Vietnam a precizat în azuz lumii întregi că numai încetarea bombardamentelor poate deschide calea unei soluții pașnice. Această poziție se bucură de sprijinul și solidaritatea opiniei publice mondiale.

Z. FLOREA

I. I. S.

"Filatura și Tesătoria Trainica"
PUCIOASA

JUDEȚUL DÎMBOVIȚA

produce
și livrează unităților de stat și cooperatiste pe bază de contracte, comenzi și repartiții, orice cantitate de prelată specială pentru corturi și camioane. Fir 2.4 cîneșă pieptănată

COOP.

"Fehno - Metalica"

BUCUREȘTI STR. VÎNĂTORI NR. 4

SECTORUL VI TEL. 31.10.22

execută pe bază de comenzi următoarele produse:

- mobilier metalic
- construcții metalice de gabarit mic
- lămpi tip triaj cu vapori de mercur
- frapiere salon pentru restaurante
- hrănitoare și adăpători manuale pentru păsări

I. I. S.

"Frigocom"

BUCUREȘTI

Str. Sergent Nuțu Ion, Nr. 2, sectorul VI, telefon 31 60 00

MAȘINA PENTRU ÎNGHETATĂ

produce:

- utilaje comerciale frigorifice
- vitrine, dulapuri și camere demontabile frigorifice
- utilaje de mecanizarea muncii a unităților comerciale
- mașini de rișnit cafea
- transpalete
- cărucioare
- baruri speciale, mașini de fabricat înghețată.

NOUTAȚI EDITORIALE

Mărturii... Eminescu — Veronica Micle

Cartea lui Augustin Z. N. Pop se înscrie între lucrările de seamă despre Eminescu. Pentru că, pînă la urmă, Veronica Micle nu e un capitol subsidiar din biografia lui Eminescu. Autorul nu abuzează de noianul de date și fapte ce i-au stat la dispoziție. Din contră, cenzurează legendele, verifică mărturisirile și înlătură total romanțările. De exemplu, cu riscul de a prezenta un gol în paralela biografică Eminescu-Veronica Micle, nu fabulează despre relațiile celor doi mari îndrăgostiți. Deținător al unui mare fond de informații documentare cu privire la viața lui Eminescu, Augustin Z. N. Pop oferă în aceste Mărturii și o instructivă cronică a epocii în care Titu Maiorescu, St. Micle, Miron Pompiliu, Scipione Bădescu, Harieta, Corneliu Emilian etc. își au locul lor; cronică Iașilor de atunci sau fresca Bucureștilor în care se stingea Eminescu nu sînt realități descriptive, ci punctații de atmosferă ce reies din documente.

Ne-am permis să reliefăm aici un fapt pe care G. Călinescu îl semnala în conferința ținută la împlinirea a 75 de ani de la moartea lui Eminescu.

în 1964; marele istoric literar arăta că nu trebuie raportată fiecare poezie de dragoste la o anumită femeie, pentru că poeții scriu poeme unor femei și le dedică altora. Volumul lui Augustin Z. N. Pop nu apare totuși pîndit de acest pericol, deși geneza poemelor veroniene este urmărită pas cu pas. Ca să nu cadă în această cursă, autorul face, într-un fel, biografia fiecărei poeme de dragoste, urmărind falsurile care s-au produs și documentele care o atestă. În acest context, spulberă cu argumente legenda acreditată de toți istoricii noștri literari prin care delicata poemă „Atît de fragedă” ar fi fost scrisă pentru Mite Kremnitz, cumnata lui Titu Maiorescu, „sultana favorită” a junimiștilor.

Din paginile acestor Mărturii, asistăm la un dialog liric, dar și la dialogul unor existențe dramatice, ultimul dialog romantic din literatura română. Și, ea să susținem această imagine, cităm cuvintele cu care Tudor Arghezi caracteriza poezia de dragoste a lui Eminescu: „E o dragoste de păsări albe care străbat eternitatea și se întîlnesc din zbor în dreptul unei stele”.

Dimineață cu fluturi

Vasile Zamfir nu este la primul său volum de versuri. Căutător neobosit de frumuseți, îndrăgostit de neasemuitele plaiuri natale, reușește să redea cînd imaginea amurgului, cînd pe cea a neliniștei, cînd pe a drumețului neostenit: „Nu mă opresc la hanurile ispititoare / de la răspîntii. / Ca o ciutură / mă cufund / în fîntînile vieții.”

Pentru el, patria e o lumină de vis și de aceea o și cîntă astfel, cerînd celui care-l înfrumusețează viața: „Partid al meu, dă-mi aripi / pe munți înalți să zbor”.

Fără să fie abscons, fără să practice o poezie greu de înțeles, el merge pe linia simplității, la o poezie directă, iluminată de un semn diafan, care face deseori ca versul său să aibă momente de discreție și de eleganță. Orice poet matur s-ar simți onorat cu astfel de versuri: „Noaptea fiecare floare / e o stea adormită. / Liniștea bate din palme de frunze.”

Prin volumul de față, poetul face un pas hotărît spre poezia care-l va duce către înălțimile rivnite de toți poeții.

EMIL MANU

VIRGIL CARIANOPOL

SIMBOL

Mărțișor, comoară mică,
Bibelou modest și fin.
Picătură de senin
Strălucind ca o mărgieă.

Gingășle incrustată
În culori și filigran.
Înflorești în orice an
Cerul ochilor de fată.

Poezia primăverii
Cu-nnoitul ei decor;
Tu o dăruie tuturor
Scrisă-n slovele tăcerii.

Ești un dar fără de seamă,
Un omagiu nerostit
Azi cu grijă pregătit
Pentru fiecare mamă.

Pentru fata îndrăgită
Sau colega de birou,
Vechi simbol și veșnic nou,
Bucurie nelipsită.

Suplu ca o rindunică
Lunecînd în zbor zglobiu,
Ești un gând frumos și viu
Mărțișor comoară mică!

STELIAN FILIP

MĂRȚIȘOARE

— Unde naiba a pus mărțișorul
ala de anul trecut?!

PALIU

Mîine este 1 Martie și eu încă nu m-am hotărît ce mărțișoare să cumpăr. Pentru că mărțișorul nu se oferă numai ca o simplă atenție ci ca să exprimi prin acest mic obiect niște sentimente.

O inimioară străpunsă de o săgeată înseamnă că dragostea ta a săgetat inima mea. O să iau un asemenea mărțișor pentru Lenuța că de un an de zile se ține de capul meu ba că mi-a venit vremea de însurat ba că nu e frumos să mă uit după alte fete cînd ea mă iubește. Deci o inimioară 1 se potrivește și o s-o bucare.

Dar o inimioară străpunsă de o săgeată ar mai putea să însemne și alt ceva adică: dragostea mea as dori să săgeteze inima ta. Cîte un mărțișor din asta o să cumpăr pentru Geta, Maria și Ileana. Că nici una dintre ele nu vrea să se uite la mine pe motiv că sînt neserios. Auzi eu neserios eu care vreau să le dovedesc printr-un mărțișor sentimentele mele autentice și statornice!

Deci, cumpăr patru inimioare. Mi-ar trebui mai multe dar mi-e că o să-mi lasă vorbe. Să vedem ce alte mărțișoare as mai putea să dau. Un purceluș pentru Veta că-i îngrijitoare fruntasă un pușor pentru Mioara 1e la sectorul avicol un trifoi cu patru foi — că poate îmi aduce noroc — pentru Stela din brigada de la cultura mare.

Și dacă observ că vreuna din ele se uită lung la mine, cum mi s-a întimplat anul trecut cu Sanda care m-a întrebat că ce mi s-a năzărit să-i dau tocmai ei mărțișorul atunci o să-i string mîna și o să-i spun: „noi succese în muncă tovarășă”. În felul acesta le las să înțeleagă ce vor.

Deci mai cumpăr un purceluș un pușor și un trifoi cu patru foi.

Cum de s-au gîndit cei care fac mărțișoare la toate sectoarele cooperativei noastre? Oamenii deștepti se vede că s-au documentat pe teren. Era să o uit tocmai pe Doina. Pentru ea o să cumpăr ca mărțișor un ghiocel care să-i arate că ea este primăvara vieții mele. Mai este și Aura. Ei o să-i iau o potcoavă că și asta aduce noroc.

Deci nouă mărțișoare. Mă costă cam mult! Ia să mai tal de pe listă. Potcoavă pentru Aura. O să creadă

că umblu cu superstiții. Mai bine renunț.

Ghiocel pentru Doina. Ar putea să-și inchipuie că dragostea mea e trecătoare ca ghiocelul. Ei, dacă era un cactus, că are viață mai lungă. Cum asemenea mărțișoare nu există, mai bine lipsă.

Trifoi cu patru foi pentru Stela. Ca să spună că sînt zgîrcit de nu i-am luat unul cu cinci foi? Cînd o să se facă și d-astea o să-i iau. Mioara — un pușor. Ea este sătulă de puil pe care îi îngrijește toată ziua. De ce s-o mai plietise și eu cu încă unul?

În ceea ce privește purcelușul pentru Veta este total nepotrivit căci o să fie convinsă că fac o aluzie la formele ei cam pline.

Au mai rămas cele patru inimioare. Gică Petrescu are voie să cînte „Zece inimi de-aș avea” însă de s-o afla de cele patru ale mele o să ajung de rîsul satului!

M-am hotărît: nu mai cumpăr nici un mărțișor. Dar cum o să dau ochii cu vreuna dintre fete? Ce o să-i spun? Să-i explic că de fapt chestia asta cu mărțișoarele este un obicei învechit și noi trebuie să luptăm pentru... Nu merge. Aha am găsit! Mîine neapărut mîine 1 Martie trebuie să mă duc la oraș. Treburi urgente.

ANDREI CROITORU

Pentru tine

Nu, inima aceasta nu-i a ta,
Strălucitoare, dar cu miezul gol,
Nu ți-o ofer, căci nu e un simbol
De dragoste deplină, dragă mea.

Nici ghiocelul migălit mărunt
Nu-l cumpăr, nu că florile nu-mi plac,
Dar n-aș voi să crezi, cumva, că fac
Aluzie la părul tău cărunt.

Păianjenul cu irizări albastre
La fel nu mi se pare potrivit
Căci pinza lui subțire n-a-nvelit
Nimic din visul tinereții noastre.

Dar m-am gîndit să-ți dăruiesc în fine
La începutul lunii Mărțișor
Aceste strofe fără de umor
Dar scrise azi, anume pentru tine.

MIRCEA PAVELESCU

CINE ESTE...

Autorul schiței pe care o reproducem mai jos — născut în anul 1871 — a cunoscut foarte bine viața de cazarmă, fiind militar de carieră. Abia la o vîrstă înaintată debutează în literatură cu schița **Vine d-na și d-l general**, pe care o scrie într-un lagăr de prizonieri unde a fost internat în timpul primului război mondial.

CONCURS

8 CUPON DE PARTICIPARE

Gușă de porumbel

Un maiorăș, mirat ca un miel în ajunul Paștelui, cu părul rărît, cu burta pornită la avansare excepțională, intră, fără să închidă ușa, în camera furierilor și, ridicînd piciorul pe masă, ordonă aprinzîndu-și țigara:

— Ia o cirpă, băiete, și șterge-mă binișor de praf.

Interpelatul, un băiat subțirel, delicat, cu mîini de fecioară, se îndreptă codindu-se roșu ca o sfeclă și, resemnîndu-se, scoase o batistă virgină și începu să șteargă delicat „chantiuri-le” superiorului.

— Frecă, băiete! N-ai luat ceaiul?

— Nu.
— Nu s-a a.
— Ba nu-mi place.
— Nu e bun?
— E infect.

— Ce vorbești, mă? Da' la tat' tău mincai mai bine?

— Ca acasă.
— Aci unde mîncînci?
— La birt.
— Ești fecior de bani gata?
— De general.

— Ajunge, mersi, destul, copile, știam, te-am pus numai la încercare, am vrut să-ți dau o mică lecție; n-ai avut încredere în mine, trebuia să te prezinți deschis ca la un camarad; sînt băiatul lui don' general cutare. Cum îl cheamă pe domnul general?

— Popescu, a murit, era de rezervă.

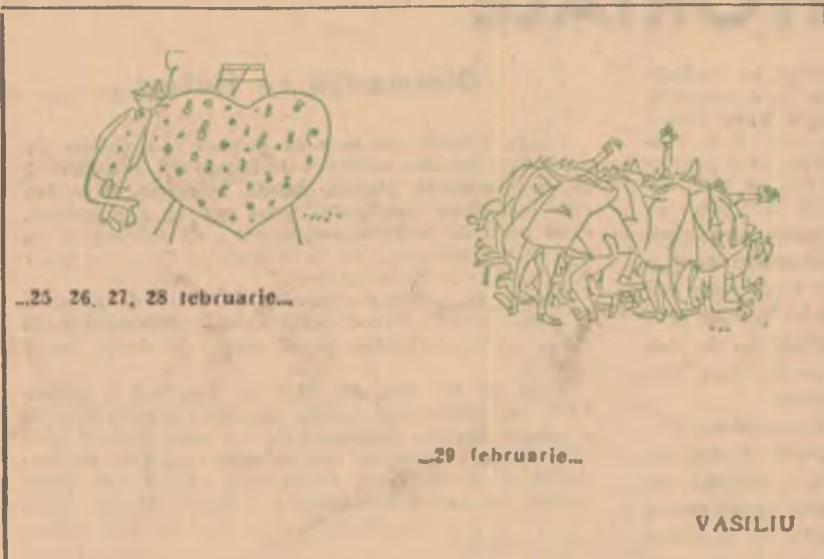
— Șterge și nazma alaltă. Cine te-a adus aici în birou?
— Cumnatul meu, domnul colonel Ionescu.

— Ești cumnat cu...
— Ține pe sora mea.

— Destul, ajunge, lasă, mulțumesc, îmi pare bine, bănuiam eu că trebuie să fii de familie, hai cu mine în oraș.
— Am de lucru.

— Nu face nimic, ești invitatul meu. La cazan nu te-ngrăși, amice.

...AUTORUL ?

...25, 26, 27, 28 februarie...

...29 februarie...

VASILIU